

DON BOSKO.

LIST SALEZIJANCEV V LJUBLJANI.

Izdaja:
**Salezijanski zavod
 v Ljubljani.**

Urejuje:
Josip Valjavec.

21

VSEBINA:

Pismo vrhovnega predstojnika salezijanskega družbi sal. sotrudnikov	49
Pismo sv. Očeta Pija X. vrhovnemu predstojniku sal. družbe d. M. Rui	51
II sal. razstava obrtnih del v Turinu	53
Obrtna šola na Rakovniku	55
Življenje Don Boska	56
Don Bosko in Cagliari	60
Kolumbija. Misijon v boln. gobovih	61
Salezijanske novice	63
Našim cenjenim dobrotnikom	64

==== Izhaja vsak mesec nedoločen dan. ====

Don Bosko se pošilja brezplačno vsem sotrudnikom in sotrudnicam. Ako bi slučajno kdo ne prejel lista in bi ga želel imeti, naj blagovoli naznaniti. Milodari za pokritje tiskovnih in poštnih stroškov se hvaležno sprejemajo.

Odpustki salezijanskih sotrudnikov.

Vsak sotrudnik more zadobiti popoln odpustek enkrat na dan, katerega lahko daruje za uboge duše v vicah, ako moli tretji del sv. rožnega venca pred sv. Rešnjim Telesom ali pred podobo svetega križa.

Popoln odpustek vselej, kadar prejme sv. obhajilo.

Poseben popoln odpustek vsako nedeljo, ako opravi spoved in sv. obhajilo.

Razven teh odpustkov morejo v prihodnjem mesecu novembru zadobiti popoln odpustek: 1. Na praznik vseh svetnikov; 2. Na dan vernih duš; 16. sv. Neža iz Asiza; 19. Elizabeta, kraljica; 21. Darovanje Marije Device; 30. Sv. Andrej, apostol.

Pismo vrhovnega predstojnika salezijanskega

družbi salezijanskih sodelavcev.

Odkar so prišli salezijanci na slovenska tla, se je število slovenskih salezijanskih sodelavcev in sodelavnic znatno pomnožilo. Zato upamo, da bomo ustregli spoštovanim sodelavcem in sodelavnicam, ako ponatisnemo tudi v naš list tolažilne besede sv. Očeta, s katerimi tako živo izraža naklonjenost salezijancem in pobožni družbi salezijanskih sodelavcev. Te lepe besede sv. Očeta naj navdušijo krščanske Slovence, da bi v obilnem številu pristopili pod don Boskovo zastavo in pod to zastavo sodelovali z molitvijo ali z dobrimi deli za vzgojo mladine, kakor poroča preč. vrhovni predstojnik salezijanski vsem sodelavcem in sodelavnicam v sledečem pismu:

Turin, 21. septembra 1904.

Visokospoštovani sodelavci in sodelavnice!

*Po rokah presvetega kardinala M. Rampole sem poslal sv. Očetu kratko pojasnilo o stanju sal. sodelavcev, o številu salezijanskih podjetij in o Vaši veliki in vzgledni gorečnosti. K temu me je prisilila misel, da bom ustregel sv. Očetu, ki toliko skrbi za krščansko vzgojo mladine, ki je edini namen Vaše družbe in najboljši pripomoček za **prenovljenje vsega v Kristusu**. Silil me je pa tudi čut hvaležnosti do Vas, ki neprestano kažete naklonjenost in ljubezen, kakor sem se mogel prepričati osebno na zadnjem potovanju skozi severno Italijo, Avstrijo, Švico in Belgijo.*

Sv. Oče, ki je vedno kazal posebno naklonjenost za salezijanske naprave, me je v svoji ljubeznivosti počastil z lastnoročnim pismom. Kakor vidite, je prelepo pismo sv. Očeta naslovljeno bolj na Vas, o goreči sodelavci in pobožne sodelavnice, kakor name. Veselite se v Gospodu, ker pismo ni drugega, kot blagodušno potrdilo pobožne družbe salezijanskih sodelavcev. In res, v tem pismu sv. Oče hvali veličasten namen salezijanskih sodelavcev

in priporoča to pobožno družbo vsem škofijam, mestom in župnijam, celo vsakemu vernemu katoličanu, ter podeli vnovič vse one pravice in odpustke, s katerimi sta jo obdarila Pij IX. in Leon XIII. Sv. Oče želi, da bi se povsod živelo po duhu salezijanskega ustanovnika, da bi se gojila medsebojna ljubezen, kakor ravno Vi storite, o blagodušni sotrudniki.

Sv. Oče Leon XIII. je ob priliki prvega salezijanskega zbora v Bologni rekel: „**Brez dvoma postane vsakdo, ki s sodelovanjem podpira salezijansko napravo in podjetja salezijanske družbe, mnogozaslužen za vero in človeško družbo.**“¹⁾ Te besede, ki so nas takrat polnile s hvaležnostjo in tolažbo, je hotel še bolj jasno ponoviti vladajoči papež Pij X.

Hvaležni za toliko milost, storimo trden sklep, delovati po želji sv. Očeta. Vi veste, da je Vaša pobožna družba kanonično potrjena in da udje te družbe poleg različnih pobožnih del skrbé zlasti za ubogo zapuščeno mladež. Sv. Oče ničesar bolj ne želi kot krščansko vzgojo mladine. In ker to pričakuje zlasti od Vas, vodite mladino na poštene prostore, pošljite jo v nedeljska zabavišča, pomagajte častitim župnikom pri krščanskem pouku in še nadalje podpirajte naša dela in podjetja, da bomo mogli tudi v prihodnje delovati za vzgojo mladine, katero nam je izročila božja Previdnost.

Istočasno priporočim v Vašo molitev sebe in vse salezijanske naprave in se s čutom hvaležnosti bilježim

udani sluga

Don Mihael Rua.

¹⁾ Lastnoročno pismo prevzvišenemu kardinalu D. Svampi, nadškofu v Bologni, 2. aprila 1895.

Pismo sv. Očeta Pija X.

vrhovnemu predstojniku sal. družbe Don M. Rui.

(Dobesedno iz latinskega.)

Ljubljenemu sinu pozdrav in apostolski blagoslov!

Da bo izkaz naše blagohotnosti primeren zaslugam, ti moramo javno odkriti veliko naklonjenost, ker Mi opazujemo, kako se salezijanska družba nikdar ne ustavi, marveč vedno raste in zasluži v svoji žetvi vedno bolj vidne pohvale.

Ta družba, katero je ustanovil plemeniti mož, ki je deloval le za čast božjo in s svojim življenjem dajal zgled vseh krščanskih kreposti, zlasti ljubezni, ta družba je prinesla premnogo koristi celi človeški družbi, in da bi mnogim dušam preskrbela zveličanje, je ozirajoč se na položaj sedanjega časa, podvzela obilo podjetij po celem svetu. Kako čudovito je ta družba narastla ne le po številu udov, ki skupaj živijo, marveč tudi po številu onih, ki se radi sodelovanja in radi koristi, ki prejemajo od salezijanske družbe, imenujejo **salezijanski sotrudniki**, nam je bilo že znano in sedaj potrjeno od tebe.

To kaže in priča, da je salezijanska družba (kar je častno in tolažilno) priljubljena krščanskemu ljudstvu, ker medtem, ko deluje za dušno korist človeške družbe, skrbi tudi za njen telesni blagor.

Ugaja Nam priporočiti najtopleje vsem zvestim katoličanom, vsem škofijam, vsem mestom in župnijam, da čedalje bolj gojijo ljubezen in naklonjenost do vaše družbe, vedoč, da je namenjena za krščansko vzgojo mladine in v čudovito korist človeške družbe.

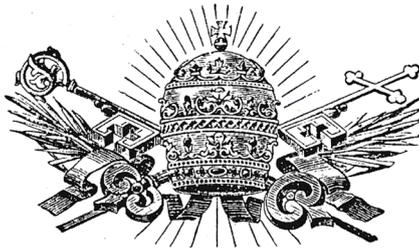
Ozirajoč se na položaj sedanje dobe čislamo vzgojo mladine kot nad vse koristno stvar, ki mora gotovo spodbujati verne kristjane, da prihité na pomoč, kakor je vedno spodbujala Naša skrb. Zato bodo storili prekoristno delo, če bodo povečali salezijansko družbo s tem, da se vpišejo med salezijanske sotrudnike, kar bo njim in družbi v korist in v nikako težavo. In kakor oba

Naša Prednika Pij IX. in Leon XIII. nista nikdar nehala kazati svoje posebne naklonjenosti, zlasti s podelitvijo mnogih odpustkov, tako tudi mi s polnim srcem podelimo hvalevredni družbi sotrudnikov vse odpustke in pravice, katere je imela do sedaj. »Razven tega iz dna srca izrazimo željo, da bi ta družba tako plemenita radi velikih zaslug, — ki je, kakor smo zvedeli, dosegla število 300 tisoč — vsak dan bolj rastla in bi z božjo pomočjo dosegla, da bi se v mestih, vaseh in povsod razširil duh salezijskega ustanovnika, da bi zlasti s sodelovanjem gorečih škofov pridobila novih slediteljev.

V dokaz Naše naklonjenosti do salezijske družbe ti bodi tudi apostolski blagoslov, katerega iz srca podelimo tebi in vsem udom salezijske družbe.

Dano v Rimu pri sv. Petru dné 17. avgusta, leta 1904. drugo leto Našega vladanja.

Papež Pij X.

Druga salezijanska razstava obrtnih del v Turinu.

V veliko veselje salezijanskih rokodelskih učencev v Turinu, ki zastopajo več tisoč drugih gojencev, živečih pod isto zastavo, so dne 21. avgusta slovesno odprli drugo salezijansko razstavo obrtnih del in poljedelskih pridelkov. Monsignor Cagliero, nadškof v Sebaste in apostolski vikar v Patagoniji in lepo število odličnih sotrudnikov in sotrudnic so s svojo prisotnostjo venčali slavnost in spletli venec občudovanja in hvaležnosti ponižnemu duhovniku don Bosku.

Ali je don Bosko l. 1853., ko je začel obrtne šole, vedel, kako čudovito se bo razvilo njegovo podjetje, nam ni znano. Gotovo pa je poznal potrebe časa in s svojim bistrim duhom uvidel, kam se nagiba moderna doba in ud one cerkve, ki ostane vedno ista. Bili so časi, ko so nezvesti sinovi sv. cerkve skušali otemniti luč sv. vere in čast duhovnikov, češ, da so duhovniki lenuhi in nazadnjaki. Don Bosko je vedel, da bi ta klic utegnil škodovati. Začel je premišljevat... Iz neba je prejel razsvetljenje. Spoznal je žalostne nasledke in zaupajoč v Boga prijel za rešilno krmilo. Poklical je sinove naroda, jim govoril na srce in rekel; „Vi se hočete učiti rokodelstva; dobro, pridite v mojo hišo. Ničesar vam ne bo manjkalo.“

Podjetje je bilo velevažno. Sv. cerkev se je ponašala z zavodi za dijake, a kje so zavodi za rokodelce? Nikdo ni mislil, zato je med 100 dečki 70—80 dečkov ostalo brez krščanske vzgoje v najvažnejših letih, v cvetu življenja. Don Bosko je uvidel potrebo. Začel je s črevljarji. Dečki, ki so ga imenovali očeta, so z veseljem prihiteli. Božja previdnost mu je poslala drugih; število dečkov se je vsak dan množilo. Pobožen duhovnik je zaupljivo nadaljeval svoje podjetje. Obrtne šole so s pomočjo sotrudnikov rastle tako čudovito, da se dandanes po teku 50 let v teh šolah krščanske ljubezni poučuje na tisoče dečkov v vsakovrstnih obrtih.

Don Bosko je vsejal seme. Iz malega semena je zrastle drevo, ki dandanes po celem svetu razprostira svoje orjaške veje. Na tisoče rokodelskih učencev se hladi v njegovi senci in se krepča za daljno težavno pot. Kdo more tedaj reči, da sv. cerkev in duhovščina ovira napredek? Tudi razstava salezijanskih obrtnih del nam kaže, da sv. cerkev podpira umetnost in jo povzdiga.

Otvorjenje razstave.

V listu L'Italia Reale - Corriere Nazionale (22. avg.) beremo: Znano je, kako se salezijanci trudijo za vzgojo mladine. Občudovanja je vredno njih prizadevanje za blagor človeštva. Po vzgledu svojega očeta ne oziraje se na veliko požrtvovalnost, so odprli na Laškem in zunaj Laške lepo število obrtnih in poljedelskih šol, kjer se skupno s krščansko vzgojo in s poukom v rokodelstvu oboroži na tisoče dečkov s potrebnimi vedami, katere neobhodno zahtevajo socijalne potrebe sedanje dobe.

Da bi čedalje bolj vzbujali v srcih učencev ljubezen do dela in do umetnosti, so salezijanci v Turinu odprli novo razstavo obrtnih salezijanskih del in tako pokazali spoštovanim sotrudnikom, kaj ž njih pomočjo storé po širnem svetu za ubogo mladino.

In včeraj ob pol šestih se je v navzočnosti mons. J. Cagliera, nadškofa v Sebasti, slovesno otvorila imenovana razstava, razdeljena v pet različnih oddelkov: *a)* oddelek slik, — *b)* prosta ročna dela, — *c)* obrtna dela, — *d)* pridelki kmetijskih šol in *e)* didaktika.

Salezijanski duhovnik profesor J Bertello je v kratkih besedah pojasnil namen razstave. „Namen je dvojen“, je rekel: „prvi, da skazemo hvaležnost don Bosku in sotrudnikom, ki so podpirali njegovo napravo; — drugi, da sotrudniki vidijo dela, dajo nasvete in nas spodbudijo za daljno delovanje.“

Zanimivo je govoril vitez Bianchetti. „Glavni namen je, da pokažemo, da je cerkev istotako zmagonosna nad marksizmom na polju socijalnega vprašanja, kakor je bila zmagonosna na znanstvenem polju volterovega modroslovja in materijalnega racionalizma. Don Bosko je po previdnosti božji poznal moderni svet. Z bistrim duhom je prehitel socijalizem in začel ustanovo, ki dandanes kaže vesoljnemu svetu, kako sv. cerkev čuva nad delavci, kako skrbi za njih tehniško znanost, za moralno in civilno vzgojo.“ Nato je učeni govornik opisal, kako je don Bosko pred 50 leti

odprl prvo delavnico, ki se je razvila v obširne obrtne šole po Evropi, Aziji, Afriki in Ameriki. Opisal je važnost razstave, kateri bode sledilo še veliko drugih bolj bogatih in zanimivih. Ploskanje in odobravanje je večkrat pretrgalo govor. — Slednjič je rokodelski učenec bral zanimiv spisek, izražajoč spoštovanje in hvaležnost velikemu očetu in učitelju don Bosku in mnogozaslužnemu nasledniku don Rui.

Vrhovni predstojnik don Mihael Rua je zahvalil navzoče in jim priporočil, naj pripeljejo veliko obiskovalcev. Nato je monsignor Cagliariro blagoslovil razstavo, razpostavljeno v širnih prostorih salezijanskega zavoda.

Po cerkveni slavnosti se je mnogoštevilno ljudstvo razšlo po širnih hodnikih, kjer so razpostavljena dela 85 obrtnih salezijanskih šol.

Razven zgoraj imenovanih oseb so bili navzoči turinski župan S. Frola, baron Anton Manno in nj. kr. visokost princezinja Marija Leticija Savojska.

Razstava je bila odprta do konca septembra. Zanimali so se zanj mnogoštevilno vsi krogi družbe.

OBRTNA ŠOLA NA RAKOVNIKU.

Da vodstvo salezijanskega zavoda ustreže tolikim prošnjam glede rokodelstva, je v zvezi z deželno in mestno šolsko oblastjo sklenilo začeti v prihodnjem mesecu, ako se oglasi zadostno število dečkov, tečaj obrtnih šol za dečke, ki so dokončali ljudske šole in so dopolnili 14 let.

Vodstvo želi odpreti v kratkem delavnice v zavodu, kjer se bodo dečki pod vodstvom salezijanskih mojstrov učili rokodelstva in skupno z rokodelstvom prejeli stanu primernih znanosti, toda radi pomanjkanja prostora ne more ustreči tej želji, dokler s pomočjo cenjenih sodelavcev in sodelavnic ne dovrši nameravanega zavoda.

Vendar videč toliko dečkov, ki brez krščanske vzgoje živijo v delavnicah in se brez pravega vodnika zakopavajo v žalostno stanje sedanje dobe, se je vodstvo zavoda pogodilo z različnimi boljšimi tvrdkami v mestu, da jim pošilja gojence v delo od 7. do 12. ure dopoldne in od 1. do pol 6. ure popoldne. Vodstvo se bo kolikor možno pri tvrdkah zanimalo, kako se gojenci obnašajo, kako napredujejo v obrti in kaj jim še posebej manjka, da se spopolnijo v svoji stroki. Nadzorovalo se bo kolikor mogoče, da dečki ne zaidejo na slabo pot. Črez dan jih bodo predstojniki zavoda obiskovali pri delu, zvečer bodo pa v zavodu prejeli potrebno vedo za svoj stan. V koliko tolažbo bo to skrbnim staršem, ko bodo videli svoje sinove rasti pod vodstvom krščanskih vzgojiteljev, ki jih bodo enkrat izročili svetu kot vrle rokodelce, vestne katoličane, poštene državljane.

Pogoje vsprejema pojasnuje: Vodstvo salezijanskega zavoda v Ljubljani.

Življenje Don Boska.

III. Janez Bosko stopi v semenišče.

Pustite male priti k meni, — te besede božjega Zveličarja je Janez Bosko večkrat ponavljal v svoji mladosti. Okrog sebe je zbiral mladino in jo nedolžno zabaval. S svojo materjo je zahajal v mesto. Tu je videl, kako glumači s svojo gibčnostjo varajo ljudstvo. „To bi pa bilo za moje otročiče,“ je mislil sam pri sebi in se priril do glumača ter natanko opazoval njegova dela. Kmalu je odkril skrivnost. Prišedši domov je zbral okrog sebe množico otrok in jim kazal veliko umetnost. Nepremično so gledali nedolžni otroci malega Boska. Celu odraščeni so se približali in opazovali čudovita dela gibčnega dečka. — „Čarovnik je“, je marsikdo rekel, „v zvezi s hudobnim duhom.“ — „Župniku je treba povedati“, je pristavila stara ženica in vsa v strahu hitela h kanoniku Burziju ter zatožila mladega čarovnika.

Nekega dne pokliče kanonik Boska k sebi. „Slišal sem, da uganeš misli, da poznaš oddaljene kraje, da varaš gledalce tako, da vidijo črno, kar je belo. Odkod to? Kdo te je naučil?“ — „Sam“, odgovori deček in se prijazno smehlja. „Ali hočete viditi?“ — „No pa pokaži“, odgovori duhovnik in radovedno opazuje bistrega dečka. Bosko naredi nekaj poskusov in tako prepriča pobožnega duhovnika, da deluje njegova gibčnost, ne pa hudobni duhovi.

Otroška leta minejo hitro. Tudi našemu Bosko so hitro potekla. Treba je misliti na prihodnje življenje, na svoj poklic. Janez Bosko je želel postati duhovnik, a bal se je nevarnosti, ki prete duhovnikom živečim med svetom. Po goreči molitvi se je odločil za samostan; hotel je postati frančiškan.

Ko je župnik to zvedel, je takoj obvestil Boskovo mater. „Bogati niste“, je slednjič dostavil, „mladi tudi ne. Kmalu ne boste sposobni za delo. Kdo vas bo podpiral?“ Mati ni vrnila odgovora. Zahvalila je skrbnega župnika in se takoj napotila k sinu v Kjeri.

„Ali res nameravaš postati redovnik?“ ga mati prijazno vpraša.

„Res, mati, moja želja je postati redovnik in se popolnoma Bogu posvetiti. Upam da ne boste oporekali?“

„Oporekala? Ne, nikdar ne; jaz nimam pravice oporekati. Župnik so sicer rekli, da ti smem odsvetovati, ker bom morda kedaj potrebovala tvoje pomoči, toda jaz se ne maram mešati v tvoj poklic. Misli jedino na svoje zveličanje in na zveličanje duš. Ti veš, da sem se rodila v revščini, in da sem v revščini rastla. Ako je božja volja, da revna umrjem, naj se zgodi njegova volja. Da boš pa bolj gotov v svojem poklicu, posvetuj se s svojim spovednikom. Njega slušaj in vedi, da je njegova volja, volja božja.“

Od veselja ni mogel Bosko izgovoriti besede. S solznimi očmi poljubi mater in na tihem hvali Boga, da mu je dal tako dobro voditeljico. Obljubi, da se bo posvetoval z duhovnikom Cafassom (beri Kafasom), profesorjem bogoslovja, kar je v resnici storil.

Ko je Cafasso nekaj dni opazoval nedolžnost, ki je krasila Boskovo dušo in jo jednačila čistim angeljem, pokliče Boska k sebi in mu odsvetuje stopiti v samostan. „Stopi v semenišče“, mu

reče modri duhovnik, „in ondi nadaljuj svoje učenje. Bog te je poklical, da postaneš pastir mnogobrojne črede. Da, stopi v semenišče.“

V istem času je imel Bosko sanje, ki so potrdile besede pobožnega duhovnika. „Zdelo se mi je“, tako piše don Bosko, „da vidim množico frančiškanov. Iščeš miru, a našel ga ne boš mi pravi eden izmed njih. Bog ti je odločil drugo polje.“

Po besedah modrega duhovnika in po čudovitih sanjah, je Bosko spoznal, da to ni njegov poklic. Z mirnim srcem se je vpisal v deško semenišče v Kjeri.

V tistem času je bila navada, da so župniki že o počitnicah preoblekli bodoče semenišnike. Tako se je zgodilo našemu Bosku. Dne 25. oktobra l. 1835. vidimo v župni cerkvi v Kastelnuovo klečati pred altarjem mladeniča in pobožno moliti. Srce mu utriplje vesolja, ker danes se je približal dolgo pričakovani trenutek. Janez Bosko v starosti 20 let je slekel svetno obleko in se oblekel v duhovsko oblačilo.

Kaj je v tem trenutku občutilo srce angeljskega mladeniča, je lažje misliti, kakor opisati. „Ko je rekel duhovnik, naj slečem svetno obleko in naj se oblečem v obleko novega človeka“, piše don Bosko, „takrat sem jaz na tihem ponavljal: — Da, moj Bog, pomagaj mi, da se oblečem v novega človeka, da pričnem novo popolno življenje. Dodeli, da bo svetost predmet mojih misli, mojih besedi in mojih dejanj. O Marija, bodi moja mati.“

Cerkev je bila polna ljudstva, polna Boskovih znancev. Vse oči so zrle nedolžnega Boska. — To ti bo duhovnik; kakor sveti Alojzij, — je šepetalo ljudstvo. Bosko je pa mirno klečal in na tihem molil.

S tem dnem je začel Bosko novo, še bolj popolno življenje. Molitev, post, obisk presv. zakramenta je bilo njegovo najljubše opravilo. Opustil je igre in skrbel le za dušno življenje.

Počitnice so kmalu minule. Dne 29. oktobra se je Bosko pripravljaj na odhod. Prijatelji in sorodniki so ga pozdravljali in se veselili, mati je pa stala zamišljena in ga skrbno pogledovala, kakor bi hotela še nekaj povedati. Proti večeru istega dne, ko so se prijatelji in sorodniki razšli, je stopila mati k sinu in mu govorila tako ljubeznivo, kakor le skrbna mati more govoriti odhajajočemu sinu. „Moj sin“, je rekla, „oblečen si v duhovnika. Vesela sem, kakor more biti vesela mati, ko vidi sina veselega. Toda vedi, da krepost krasi duhovnika in ne obleka. Če bi imel

zlorabljati ta stan, o moj sin, raji vidim, da takoj slečeš duhovsko obleko in se oblečeš v obleko ubogega kmeta. Ko si prišel na svet, sem te izročila nebeški Kraljici; ko si šel v šolo, sem ti priporočila Marijo Devico, in zdaj? Postani ves Njen. Ljubi Marijine častilce in razširjaj Njeno češčenje!“

Mati je bila ginjena in je jokala. Tudi Bosko si je brisal solze. Ginjen se je obrnil k materi in se zahvalil za prelepe besede: „Hvala, ljuba mati, vaše besede ne bodo zastonj.“

V jutru 30. oktobra se je Bosko poslovil od ljubljene matere in se podal v mesto Kjeri v semenišče. Pobožnost predstojnikov in veliko število tovarišev je vzbujalo v njegovem srcu sladka čutila in njegov duh še bolj povzdigovalo k Bogu. Najboljši tovariši so postali njegovi najljubši prijatelji. Te je opazoval, te posnemal in jih prosil, naj ga spominjajo njegovih pogreškov.

Bosko se je na vse načine trudil, da bi ne žalil svojih tovarišev. Ljubil jih je in skrbel za njih čast, kakor za čast svojih bratov. Žalostne je tolažil, manj nadarjene podpiral, vse pa spodbujal k pobožnosti in kreposti.

„Komaj sem stopil v semenišče“, je pripovedoval gospod Giacomelli (beri: Džakomeli) „se mi je pridružil klerik Bosko in me tako ljubeznivo vpraševal, kje sem doma, odkod pridem, kako se pišem, da si je moje srce popolnoma pridobil. Po nekaterih vprašanjih se je ustavil in mi rekel: Ljubi Giacomelli, bi li hotel pokazati svoj biret?“

„Zakaj pa ne. Kar vzemi, prosim.“

„Samo za par trenutkov.“

„Kakor ti drago.“

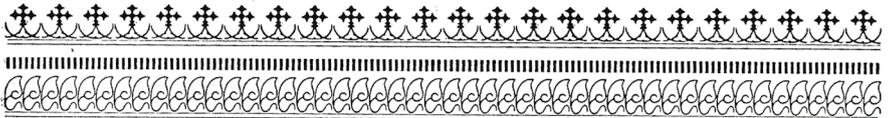
Bosko vzame biret, si ga položi na glavo in vrne: „Tako, mi zadostuje, hvala.“

Kaj to pomeni? sem premišljeval sam pri sebi; — tolika prijaznost, tolika ljubeznivost, oni nasmehi? . . . Šele drugo jutro, ko se Bosko približa z drugim biretom in mi ga položi na glavo, rekoč: „Pomeri, če ti je prav“, sem rešil uganko in se umiril. Spoznal sem njegovo ljubezen. Bosko je opazil, da so se nekateri tovariši posmehovali biretu. Premenil je biret in me rešil posmehovanja.“

Radi tolike ljubeznivosti in velike zvestobe v spolnjevanju vsakdanjih dolžnosti so ga vsi ljubili in spoštovali. Le to se je nekaterim čudno zdelo, zakaj ima Bosko tolikov obiskov. „Kdo

ve, kaj ima Bosko“, so se med seboj vpraševali, „vsi ga iščejo, vsi ga želijo. Poglejmo vendar . . .“ Hiteli so za Boskom in skrivaj opazovali. V sprejemnici so videli množico dečkov. Kakor okrog očeta so stali dečki okrog Boska in mu pripovedovali o igrah, o tovariših, o šoli, Bosko se je pa smehljaj, jih potrpežljivo poslušal, tolažil, vpraševal in vabil, naj ga še večkrat obišejo. Tako je Bosko tudi v semenišču nadaljeval svoje poslanstvo.

Na dan sprehoda so se dečki zbrali pri semeniških vratih in ob cestah ter ga veseli pozdravljali. „Bosko, naš Bosko, jutri pridemo v semenišče, pridite k nam“, so klicali za njim. Bosko jih je ljubeznivo pozdravljaj, jih klical k sebi in vodil za roko. „Kako je dober ta klerik, kako ima rad otroke“, so ponavljali stariši in ga priporočali svojim sinovom.

Don Bosko in Cagliari.

Deček Cagliari (beri Kaljero) je v starosti 15 let zbolel. Nevarno bolan je ležal v salezijanskem oratoriju v Turinu in se pripravljaj na smrt. Don Bosko ga je pogosto obiskal, ga tolažil, mu govoril od nebes in ga pripravljaj na smrt.

Bolezen se je vsak dan slabšala. Prijatelji in sorodniki so se zbrali ob njegovi postelji in pričakovali zadnjega zdihljeja.

Med jokom navzočih stopi v sobo don Bosko, in kaj opazi? Nad bolnikovo posteljo vidi belega golobčka, ki spusti iz kljunčka oljkovo vejico na upali obraz umirajočemu dečku.

Don Bosko misleč, da se vara v svojem pogledu, pristopi bližje. Mesto goloba opazi ob postelji množico čudnih oseb.

Pobožni duhovnik je spoznal pomen čudovite prikazni. Od veselja se zjoče. V očetovski ljubezni objame dečka in ga ljubeznivo vpraša: „Cagliari, ali bi rad ozdravel?“

Kakor zbujen iz težkih sanj, odpre Cagliari oči in milo pogleda don Boska „Kakor hočete“, odgovori s slabotnim glasom, „pripravljaj sem umreti in iti v nebesa.“

Don Bosko ga ljubeznivo pogleduje in po kratkem zamišljenju reče: „Ne, Cagliariu, tvoja ura še ni prišla. Ti boš ozdravel, postal boš klerik in potem duhovnik. Z brevirjem v roki boš prehodil divje kraje in oznanjeval božjo besedo divjim narodom; krščeval boš in rešil obilo duš. Slednjič boš postal škof.“

Besede don Boskove so se uresničile. Cagliariu je ozdravel; postal je duhovnik, goreč misijonar, škof in pred nekaj meseci nadškof v Sebaste.

Kolumbija.

Misijon v bolnišnici gobavih.

(Pismo sal. misijonarja E. Rabagliata na preč. Don M. Ruu).

Contratación, 9. maja 1904.

Preljubi oče!

Hvala Bogu, misijon v bolnišnici gobavih v Contratación smo srečno skončali. Začeli smo ga nekoliko slabo, skončali prav dobro. Naj razložim:

Ko se je misijon začel, nas je skrbelo, kje in kako bomo našli pomočnikov. „Če res nameravate začeti misijon“, je pisal malo poprej ubogi Garbari, „preskrbite si spovednikov, ker najino zdravje je tako, da nisva sposobna za nikako rabo.“ Škof je zvedel žalostno stanje ubogih salezijancev. Komaj sem dospel v Contratación, je pisal pismo in mi obljubil dva duhovnika, ki pa radi nepoznanih vzrokov nista prišla. Stanje v bolnišnici je tako, da se najbolj krepostni duhovniki bojijo približati. Brez posebnega poklica nikdo ne upa stopiti med gobave in jih spovedovati. Ko sem pred desetimi leti imel ondi misijon, je škof moral zažugati s kaznijo, da je prisilil dva duhovnika, da sta prišla pomagat. In še takrat sta prišla šele, ko so peli Te Deum, ko je bil misijon skončan.

Res da nisem pričakoval veliko pomoči od obljubljenih duhovnikov, a pričakoval sem jo od dveh salezijancev, četudi slabega zdravja. Toda prevaral sem se. Ni jeden, ni drugi ni mogel dosti pomagati. Gospod Garbari od slabosti ni mogel vzdigniti glave, in jaz sem bil zadovoljen, da je vsaj zadnji dan misijona

mogel maševati. In vendar je bilo 1850 obhajil razven onih, ki so bili obhajani v kapelici salezijanskih sester. In odkod toliko obhajil? Zahvaliti se moramo svoti 40 tisoč „pesos“, katere smo v začetku misijona razdelili med bolnike, in malemu gramofonu katerega sem nekaj mesecev poprej kupil v Turinu, da bi razveseljeval uboge bolnike. Služil mi je prav dobro v Agua de Dios, zato sem ga kljubu dolgi poti in grdemu vremenu vzel s seboj v Contratación. Kdo more opisati vtis, katerega je ta stroj vzbudil med ljudstvom s svojim govorjenjem in petjem. Velika množica ljudstva se je vsak večer po pridigi in spovedovanju zbrala na trgu in pričakovala, da se je oglasil čudoviti stroj. Niti dež jih ni odpodil. Nekega večera je hudo deževalo. — Nocoj bom miren, — sem premišljeval sam pri sebi, — prebivalci so šli k počitku. — A jaz sem se motil. Ko odprem vrata, vidim, da je trg poln ljudstva. Ubogi ljudje so bili mokri do kože. Ali naj jih razpodim? Ne, preveč so se smilili; njih trud sem poplačal s svojim trudom.

Glas o govorečem stroju se je hitro in daleč razširil. Nele iz bližnjih vasi, marveč tudi iz daljnih cel dan oddaljenih krajev je prihitelo ljudstvo občudovat čuda človeške umetnosti. Vsak dan so prihajali novi poslušalci. Kako se je ljudstvo čudilo temu stroju, ni možno opisati: „Če bi vi ne bili duhovnik“, je rekel omikan bolnik, „bi ti ljudje bežali, misleč, da je v stroju množica hudobnih duhov.“ Tako sem ob kratkem opisal, zakaj toliko obhajil.

Ali kaj ima gramofon z obhajili? Ima, in veliko. Mnogo jih je prišlo občudovat gramofon, ne misleč na misijon. Prišli so in so se vjeli v rešilno mrežo. Jaz mislim, da je bil prav zato tako obilen lov.

Škof sam je hotel razveseliti uboge gobave med sv. misijonom. Predzadnji dan sem prejel iz Soccora pismo s škofovim podpisom. „Vam pošljem dve kravi, debelega vola in mnogo drugih stvari, da jih razdelite med gobave in jih razveselite zadnji dan misijona, ki je obrodil gotovo obilo sadu“, je stalo v pismu. Želja blagodušnega škofa je bila spolnjena. Vsak bolnik je prejel 1 kg dobrega mesa in mnogo drugih jedil. Veseli tolike milosti, so še lepše skončali sveti misijon. Sad zadnjega dneva je bratovščina vednega češčenja, ki smo vpeljali v bolnišnici. — —

11. maja. — Danes je dan odhoda in dan solzá. Iz sobe, kjer pišem, vidim stanovanje sester in pred njim pet za pot opravljenih živali. Pet sester Marije pomočnice se pripravlja za odhod iz bolnišnice v Bogotá. Pet drugih, izmed katerih tri ravno došle iz glavnega mesta in jedna iz Italije, ostanejo mesto prvih, ki po šestletnem neumornem trudu in skrajnem uboštvu potrebujejo boljšega zraka in boljše hrane. Ločitev bo stala obilo solzá. Uboge reve so ugonobile svoje zdravje v šestletnem bivanju med gobavimi, zaprte v bolnišnici podobni grobu, in vendar bi rade še nadalje ostale tu, ako bi jih ne silila pokorščina in misel, da se

bodo v boljšem zraku zopet okrepcāle za daljno delovanje. O da, rade bi ostale na svojem prostoru in umrle pod križem bridkosti in težav.

Tu pred bišo je zbrana velika množica ljudstva. Nikdo ne govori; nenavaden molk kraljuje med množico. Le tu in tam se sliši stok, katerega ljubeče srce ne more zadušiti. In zakaj toliko ljudstva? Njih prijatelj in oče P. Garbari se odpravlja na pot. Moral bo odriniti proti Bogotá v usmiljenja vrednem zdravstvenem stanju. Nikdo ne reče, a vsakdo misli: Morda se ne bo mo več videli. — Vsi silijo k vratom, kakor bi ga hoteli še enkrat viditi in pozdraviti. Jaz sem nalašč čakal, da bi videl ves prizor in ga pozneje opisal.... Toda ura je pozna in P. Garbari se ne pokaže. Stopim v njegovo sobo in kaj vidim? Njegove oči so polne solza. Zamišljen je in ne razume kaj govorim; ničesar ne odgovori. Šele po dolgem skrivnostnem molku pravi jokaje: „Oče, danes ne odpotujem, ne, ne morem oditi. Odpotujem čez nekaj dni, sedaj ne morem.“ Jok mu je zadušil besedo. Skrivnost sem odkril. Ne telesne, marveč dušne bolečine so vabile solze iz njegovih oči. Ubogi salezijanec se je čutil onemolega, ko je videl, da se bliža ura ločitve, ko bo za vedno moral zapustiti ljubljene gobave, katerim je sedem let delil svojo ljubezen. — Prosil me je, naj ga pustim še nekaj dni s svojimi ljubljenci, kar sem rad dovolil. Odšel je šele čez nekaj dni (na skrivnem seveda) v družbi klerika Angela Cuenca in nekega drugega prijatelja, ki mu bosta angelja varuha, dokler ne dospe, kamor ga kliče pokorščina.

Blagoslovi, preljubi oče, zdrave in bolne, salezijance in sestre Marije pomočnice, posebno pa

*udanega v Gospodu
duh. Ev. Rabagliati.*

Salezijanske novice.

Krščanska mladeniška shoda. — Od 4.–8. septembra se je vršil v Turinu prvi shod krščanskih mladeniških družb. Shod je odprl prevzvišeni kardinal Richelmy v navzočnosti mnogoštevilne duhovščine in svetne oblasti. Zborovanja so se vršila s hvalevrednim uspehom. — Istočasno se je vršil drugi shod mladih krščanskih telovadcev. Shoda se je udeležilo lepo število telovadnih družb; med drugimi družba Don Bosko iz Turina, Don Bosko iz Rapalla in Don Bosko iz Sempierdarene. Prve dve ste bili obdarovani s srebrno, zadnja z zlato svetinjo.

Rim. — Monsignor Janez Cagliari in mnogi naši misijonarji so bili v avdijenci pri sv. Očetu. Misijonarji so se čudili veliki ljubeznjivosti Kristusovega namestnika in veliki naklonjenosti do salezijanske družbe.

Našim cenjenim dobrotnikom.

Št. 5327

Videl in potrdil kn.-šk. ordinarijat v Ljubljani 29. dec. 1902.

Pobožna družba za zgradbo nove kapelice v čast Mariji Devici Pomočnici kristjanov na Rakovniku pri Ljubljani.

1. Ud te družbe postane vsak, kdor vplača vsaj eno krono za novo kapelico. Za vse dobrotnike se bo darovala sv. maša vsako prvo soboto v mesecu.

2. Udje pobožne družbe živi ali mrtvi postanejo deležni poleg sadu mesečne sv. maše še:

- a) vseh pobožnosti, ki jih opravljajo gojenci salez. zavoda na Rakovniku v svoji kapelici.
- b) vseh molitev in dobrih del, ki jih opravljajo salezijanci in njih gojenci po vseh svojih zavodih.

3. Darovi bodo služili za zgradbo in ohranitev nove kapelice.

4. Darovi naj se pošiljajo vodstvu salezijanskega zavoda na Rakovniku pri Ljubljani, ali g. dr. Janežiču, prof. bogoslovja v Ljubljani.

Dobrotnikom pošljemo v dokaz in v znamenje, da smo dobili dar, podobico Marije Pomočnice.

Ljubljana, dné 8. decembra 1902.

Dr. I. Janežič

vodja sal. sotrudnikov.

Dr. Ang. Festa

vodja zavoda.

Sinovi moji!

Marija vam nakloni mnogo dobrih src in vam omogoči rešiti obilo mladeničev.

Mihael Rua,

vrhovni predstojnik salezijancev v Turinu.

Kdor se ubogega usmili, Bogu na obresti posodi; on mu vse povrne.
Preg. 19, 17.

Komur drago, pošljemo nabiralno polo, da napiše imena in namene darovalcev.

Urejuje: Josip Valjavec. — Tiska „Katoliška tiskarna“ v Ljubljani.

Mala pošta.

J. B., Vodice. — Ako dobite „Don Boska“, je znamenje, da ste vpisani med salezijanske sotrudnice. Istotako Vaša tovarišica M. B.

J. S., Ljubljana. — Poslali ste štiri krone za štiri sv. maše. Ker niste sporočili za kake sv. maše, sem jih vpisal med ustanovne. Ali je prav tako?

L. K., Gorica. Za enkrat moramo uporabiti vse moči za tukajšnji zavod. Tekom časa bodo gotovo tudi za ondotne Slovence preskrbeli predstojniki.

F. J., Jesenice. — Hvala za poslani dar za cerkev. Upam, da ste prejeli poslani nabiralni poli. Vselej, kadar naberete 12 darovalcev za ustanovne sv. maše, smete vpisati svoj namen zastonj.

I. L., Trst. — Ne le iz Kranjskega, marveč tudi od drugih krajev sprejemamo dečke. Razglasite tedaj tudi ondi našo napravo in poiščite novih sotrudnikov.

D. S., Ljubljana, (sv. P. n.) — Ubogemu dečku, katerega smo sprejeli brezplačno, služi prav dobro darovana obleka. Bog plačaj!

Milodari

za svetišče Marije Pomočnice kristijanov na Rakovniku

(od 15. avgusta do 15. septembra.)

G. Anica Zalar, K 2.—; G. Lucija Šmid, K 38.60; G. Ana Ivanušič, K 2.—; G. Nežika Vojska, K 25.60; G. Marija Škof, K 2.—; G. Helena Miglič, K 10.60; G. Terezija Fik, K 8.—; Č. g. Al. Prijatelj, K 49.—; G. Jakob Kaštrun, K 10.—; G. Marija Martinjak, K 8.16; G. Uršula Lovše, K 3.—; G. Marija Rogel, K 3.—; Neimenovan, K 5.20; Neimenovana, K 33.10; G. Marj. Štufar, K 7.60; Več oseb, K 5.60; G. Turk, K 2.—; G. Marija Jakopič, K 1.—; G. Marj. Menard, K 3.—; G. Ivana Barl, K 15.86; G. Ana Trdič, K 3.—; G. Ap. Zajec, K 5.24; Č. g. Jakob Kleindienst, K 62.40; N. N., K 2.—; G. Jera Martinjak, K 23.96; G. M. Mekuč, K 12.—; G. Lucija Bajc, zlato verižico; Č. g. Anton Korbič, K 10.—; G. Apol. Juvan, K 12; G. Minka Jelenc, K 4.—; G. Neža Kragelj, K 2.—; N. N., K 3.—; G. Helena Miglič, K 8.—; N. N., K 1.—; Gosp. Mihael Kocmur, K 2.—; Neimenovana, K 50.—; G. M. Hribar, K 40.—; Č. g. Franc Verhovšek, K 20.—; G. Apol. Fatur, K 12.—; Neimenovan, K 20.—; G. Rajm. Logar, K 3.—; Č. g. B. Bartol, K 20.—; Neimenovana, srebrno verižico; G. M. Okrogar, K 20.—; Več oseb iz Litiije, K 3.—; G. M. Petrič, K 6.—; G. Ant. Kovač, K 1.20; G. A. Mekuč, K 25.—; Gospica Miklavčič, K 12.—; G. Ana Simončič, K 10.—; G. And. Ahlin, K 4.—; Župni urad

Tarsdorf, K 6.—; G. Iv. Gruden, K 3.—; G. Janko Dolžan, K 3.—; Č. g. Anton Golf, K 16.—; Č. g. Iv. Traven, K 25.—; Neimenovani K 4'40; G. Ivana Zalahar, K 46.—; Č. g. Valentin Batič, K 4.—; Č. gosp. G. Presečnik, K 1'50; Č. g. Jožef Novak (Dragatuš), K 18.—; Č. gosp. H. Črnigoj, K 5.—; G. A. Tekster, K 6.—; Č. P. L., K 25.—.

Za pokritje poštnih in tiskovnih stroškov: Gosp. Fr. Drukar, K 3.—; G. A. Vilfan, K 2.—; G. N., K 2.—; G. M. Glastavic, K 1.—; H. Mušič, K 1.—; G. M. Rajharek, K 1'20; G. Ana Gorenčič, K 2.—; G. Ap. Zajec, K 11.—; G. Jozefa Žigert, K 18'50; G. A. Klemenčič, K 1'80; G. Jož. Seljak, K 1.—; G. M. Avgustin, K 1'58; G. R. Blažek, K 2'20; G. M. Rus, K 1'4.—; G. M. Humek, K 1.—; G. M. Jakopič, K 1'80; G. Franja Vehovec, K 1.—; G. P. G., K 1'60; G. Tereza Jakše, K 2'20; G. Jozefina Veršnik, K 5.—; G. Iv. Bari, K 1'10; G. M. Velkovrh, K 1'20; G. J. Kajžar, K 1.—; G. K. in I. Bahar, K 2.—; G. J. Hočevar, K 2.—; Č. g. Val. Batič, K 4.—; Č. gosp. G. Presečnik, K 1'50; G. A. Mihelič, K 1'50; Č. g. Fr. Vrhovšek, K 20.—; Gosp. M. Vider, K 2.—; Č. g. Ant. Rančigaj, K 2.—; Č. gosp. Fr. Perpar, K 2.—; G. Iv. Tomšič, K 1'4.—; G. Anica Zalar, K 1.60; G. Pavla Koderman, K 3.—; G. M. Zaplotnik, K 1.—; G. Jož. Kovač, K 2'38; G. M. Žagar, K 4.—; G. Janez Rigler, K 4.—; G. N. Vojska, K 1'4.—; Družina Kralič, K 2'40; G. Jerica Klein, K 1'20; G. Jer. Kožuh, K 4'50; G. M. Gregorče, K 6.—; Č. g. Hudovernik, K 2.—; Č. gosp. Štrancar, K 5.—; Č. g. kan. Sušnik, K 2'40; G. J. Dolinar, K 2.40; G. Al. Zorman, K 2'40; G. Jan Zorman, K 3'80; G. Ant. Preskar, K 2'40; Gospa A. Hofbauer, K 2'40; G. Marija Zalaznik, K 3.—; G. Iv. Vodnik, K 2'40; G. Jozefina Vidmar, K 2.40; G. J. Schumi, K 2'40; G. Fani Pretnar-Meršol, K 2'40; G. M. Auer, K 2'40; G. Jozefina Počivalnik, K 2'40; G. Ana Košenina, K 2'60; G. Ana Zajc, K 2'80; G. M. Vindischer, K 2'40; Gospa Frančiška Poderžaj, K 3.—; G. Marija Dachs, K 2.40; G. M. Zorc, K 2'40; Gospa El. Kregar, K 2'40; G. M. Kunčič, K 2'40; G. Fani Levč, K 2'40; Gospa Iv. Susteršič, K 2'40; G. M. Spiller, K 2'40; G. Hel. Tomc, K 2'40; G. L. Odlasek, K 2'40; G. L. Bergant, K 2'40; Gospa Urš. Jurkovič, K 2'40; G. Marija Stucin, K 2'40; G. Al. Zajc, K 2'40; G. M. Loos, K 2'40; G. Helena Ujc, K 2'40; G. M. Trdina, K 2'40; G. M. Wessner, K 2'40; G. M. Rutar, K 3.—; G. M. Vehovec, K 2'40; G. M. Mihelič, K 2'40; G. Jos. Jančar, K 2'40; G. Pavla Serc, K 2'40; Gospica Fr. Mlakar, K 2'40; G. J. Belič, K 2'40; G. Ana Gnezda, K 2'40; Gospica P. Gorjanc, K 2'40; Gospa Irca Blaznik, K 2'40; Gospa Fani Schuster, K 2'40; G. M. Brodnik, K 2'40; G. M. Alešovec, K 2'40; G. Jos. Kos, K 2'40; G. T. Primožič, K 3.—; G. Kr. Bayer, K 2'60; G. K. Treo, K 2'40; G. M. Belič, K 2.—; Gospa Iv. Božja, K 2'40; G. Amalija Velkaverh, K 2'40; G. Ana Pezdič, K 2'40; Gospa Ter. Gregorčič, K 2'40; G. Pavla Medic, K 2'40; G. Iv. Vodnik, K 2'40; G. B. Počivalnik, K 2'40; G. Urš. Strah, K 2'40; G. Karl. Hlade, K 2'40; G. Ana Vihtelič, K 2'40; G. Jozefa Ločnikar, K 2'40; G. Jozefa Pirnat, K 2'40; G. Marica pl. Trnkoczy, K 3.—. Bog plačaj!

Za vse, kar je v „Don Bosku“ natisnjena, se želi le toliko veljave, kolikor je priznava nezmotljiva sv. katoliška cerkev, zdrava pamet in zgodovinska resnica.
